

אווירה מתוחה שרתה במסיבת-העיי תונאים שנערכה בפסטיבל הסרטים בקאן, אחרי הצגת חוף הפח. הבמאי פולני קר שלנדורף ישב נרגש ועצבני, מודע למאבק האדירים המתרחש מאחרי הקלי עם כדי להעניק לסרט פרס (שאכן זכה בו). הילד, דויד בנט, השתעמם והציק ליושבים סביבו. ואילו דניאל אולבריצקי, בכיר כוכבי הקולנוע של פולני, ישב גבוך ונרגז ממעשי הקונדס של הילד, מנסה להתרכז במעמד העשוי להיות חשוב ביר תר להמשך הקאריירה שלו. שכן, אולי בריצקי, שרבים רואים בו מעין רוברט רדפורד פולני, הופיע כבר בסרטים רבים ובמסיבות-עיתונאים רבות, אבל עד היום, היו אלה תמיד סרטים פולניים, או בר מיקרה הריג אחד, סרט הונגרי, הופעה אצל שלנדורף עשויה לפתוח בפניו את שערי האולפנים של המערב.

גם בעבר הוצעו לו הצעות לעבוד מחוץ לפולין. "אני מיטיב לרכב על סור סימ", מספר השחקן בן ה-35. "הייתי יכול להופיע במערבונים רבים ויתכן שהייתי אפילו גורף הון, אבל את מי זה מעניין?" הוא ממשיך בנימה האופיינית מאד לאמנים פולנים: "את התפקיד שלי בתוף הפח, תפקיד של בן גדנסק המער דף את פולניותו על הלאומיות הגרמנית, בחרתי מפני שנראה לי כי הוא מסוגל לעורר מחשבות אצל הצופים במולדתי."

מאמין בקהד הפולני. אכן, כמו כל הפולנים האחרים, אולבריצקי קשור מאד למולדתו. פולנסקי מדבר מזמן לזמן על אפשרות לעשות עם טוב סרט, סקולרי מובסקי חוזר לגור ולעבוד עם למרות כל הסרטים שהוא עשה במערב, זילבס קי בולע רוק בכל פעם שאוסרים לו סרט,

שחקן דניאל אולבריצקי
רוברט רדפורד פולני

תשאלו בן-מערב ממוצע מי זה ואידה והיא יפער את פיו בהמיהה.

במבט לאחור. אולבריצקי, שזכה להגשים את חלומו של כל שחקן ושיחק במשך ארבע שנים לצופות את המלט על בימות ורשה, ידוע כמי שמשתתף בפועל ביצירת דמויותיו ומרבה באיל-תורים והוספת דיאלוגים פרי עטו, כשר הוא עובד בבית עם במאים כמו ואידה או זאנוסי. אצל שלנדורף, היה התפקיד מוגדר הרבה יותר, והוא נדרש להחליק לתוכו, ללא תוספת ושינויים. היום, במבט לאחור, הוא עדיין מלא התפעלות מעבודתו של הבמאי, אשר הפך "ספרות צרופה שנדרמה היה לי כי אינה ניתנת להעברה אל מדיום אחר, לסרט המשתמש להפליא בכל אמצעי הביטוי של השפה הקולנועית". הוא אימנם מודה שיש לעתים הרי גשה של ירידת מתח, במהלך העלילה, אבל מדגיש שזו תגובה אישית מאד. זאת בעיה נצחית בכל עיבוד של יצירה פויר טית ואפית גם יחד.

שחקנים מארצ'רו מאסטריואני ומארי טריטיניאן ב"מירפסת"
נחסלים זה את זה על כוסית מארטיני

בק עם עצמו, לא רק בקולנוע, אלא גם בתיאטרון הפולני. על אף אהבתו העזה לפולין, מודע אולי בריצקי היטב לתנאי היצירה שם. הוא יודע למשל שתוף הפח לא הותר מעולם לתירגום, מפני שיש שם מעשה בחייל רוסי האונס אשה מקומית, וכידוע, חיי לים רוסיים לא עשו זאת אף פעם. "אבל אני מאמין בקהל הפולני יותר מאשר בתפי קידים הפולנים," טוען השחקן. "ואם אני מודה במיגבלה זו, עלי לומר שאינני מא מין כי במערב המצב טוב יותר, שם יש מיגבלה של כסף, ואיני יודע איזו מן השתיים אווילית יותר. אצלנו אפשר לר את כל הזמן סרטים של ללוש ושל קר רוסאוה, של ברגמן ושל ז'אק דמי, אבל

אבל ממשך לומר כי הוא יכול ליצור רק בין בני עמו. גם ואידה, הידוע כבי מאי פולין היום, אחרי כל הנסיונות שעי שה החק מן הבית, חוזר שוב ושוב לכור מחצבתו, ועם כל הביקורת שיש בסרטיו על פולין, אין הוא חושב כלל להעדיף את המערב. יתכן שאולבריצקי למד זאת ממנו. כי ואידה הוא הבמאי הקרוב ביותר לשחקן הבלונדי התמיר, שירש במולדתו את ה מעמד של זביגניאב ציבולסקי, כוכב פני נים אפר שנהרג באורח טפשי, בתאונה, לפני כ-13 שנים. ציבולסקי היה ידידו של דניאל ולאחר מותו, הוא הפך עד מהרה ל השחקן החביב על ואידה (הופיע כבר בארבעה מסרטי) ולאבטיפוס המורד הנאי

כאשר מזכירים את האפשרות שהסרט לא יותר להצגה כלל במולדתו, הוא מביע צער עמוק. "הייתי מאד רוצה שהקהל הפולני יראה אותו, ולו רק משום שבי חירתי לתפקיד היתה דווקא בגלל היותי פולני. שום שחקן גרמני לא יכול היה לומר באותו תוקף: אני פולני, ובכך הבחינו גם פולקר שלנדורף וג'ינאטר גראס, כאשר בחרו בי." ואכן, על כך אין עור ררין: דניאל אולבריצקי הוא מאד פולני.

סוכבים על המירפסת

סירטו החדש של אטורה סקולה, המירפסת הוא חלום רכילאים שקם והתגשם. כל קשר למחזה המפורסם של ז'אן ג'נה, הוא כמו בן מיקרי בהחלט. מדובר בסרט שנכתב על-ידי סקולה (מי שביים את יום מיוחד) יחד עם צוות תסריטאים פורה ומצליח במיוחד, כאג'ה וסקארפלי, סרט שעניינו הוא איטליה של היום. המירפסת היא מקום המיפגש של מה שסקולה מכנה הבי"פ, הבורגנים האינר טלקטואלים והפרוגרסיבים. מוקד היי הדי חברה של האנשים היפים, הפוליטיקאים, הסופרים, העיתונאים, אנשי הטלוויזיה והר רדיו, הנשים היפות והנשים שהיו יפות,

שחקן ויטוריו גאסמן
איטלקים

בקיצור של החוג הנוצץ. רוב הנוכחים מתקרבים לגיל החמישים, תופסים עמ דות כוח בשטחיהם השונים, ומרביית מת חילים לחוש שהם עברו את הפיסגה, שהי כושר הפיסי וכושר המחשבה שלהם בי ירידה, וכך גם הכושר המיני, הפחד מן הדור הבא מאובדן-העמדה מתגנב לליי בם, והם מסתתרים מפניו מאחרי חומה של ביטחון-עצמי ואימרות-שפר שנונות.

אזכרה ורבידות. מדי יום ביומו הם מתקבצים על המירפסת, מחסלים זה את זה בין כריך לכוסית מארטיני, שול-הים זה בזה חיצים מורעלים, אבל מת אנדים מיד יחד מפני סכנה הבאה מב-חוק. כולם קצת שמאלנים בדיעותיהם, אבל לא עד כדי סיכון מעמדם, כולם בעלי אמצעים, וכולם מחפשים זה את חברתו של זה, אולי מתוך חוש של הגנה-עצמית. סקולה, שטוען בעקשנות, מול התקפות הרכילאים, שלא התכוון לאישים מוגדרים כאשר העלה על הבר את המפיקים, הבי מאים, העיתונאים והפוליטיקאים שלו, מסביר: "הם כולם נמצאים במירפסת זו, באווירה עליונה וחיכנית, דמויות באופנה, שכל אחת חשה במעמקי ליבה שלא הג-שימה את עצמה ומנסה לגרש את הספי קות והלבטים בעורת האלכוהול והרכי לות." המירפסת שבסרט, יכולה להיות כל מקום שבו נפגשים אנשים מסוג זה, "כמו בר רוסאטי המפורסם בפיאצה דהי פופולה ברומא." אומר סקולה, ואין ספק שאפשר למצוא לה מקבילים רבים גם בי ארץ.

מלבד שמו של סקולה, ושל הצלם פסי קואלינו דיי-סאנטיס (שצילם גם את יום מיוחד) הרי מישקל הכובד האמיתי של הסרט, והסיבה שבגללו ודאי אי-אפשר יהיה לעבור עליו לסדר-היום, הוא צוות

שחקנית סטפניה סאנדרלי
יפים